

ÇOCUKLUĞU

Sütanneye verilmesi

Hazret-i Âmine vâlidemiz, nûrlu yavrusunu kucağına aldığında, kocası Hazret-i Abdullah'ın vefât acısını unuttur gibi oldu. Dokuz gün emzirdikten sonra da, Ebû Leheb'in cariyesi olan Süveybe Hâtûn bir kaç gün sütannelik hizmetinde bulundu.

Süveybe Hâtûn daha önce de Hazret-i Hamza'yı, sonra da Ebû Seleme'yi emzir-mişti.

O zamanda Mekke halkı âdet olarak çocuklarını bir sütanneye verirlerdi. Havası iyi, suyu tatlı olan civar yerlerdeki yaylalara gönderilen çocuklar, bir müddet sütan-nelerinin yanında kalırlardı.

Buna Mekke'nin sıcak havası sebep oluyordu.

Her sene bu maksatla Mekke'ye pek çok hanım gelir, emzirmek için birer çocuk alıp giderlerdi. Çocukları büyütüp teslim edince, pek çok ücret ve hediyeler alırlardı.

Peygamber Efendimizin "sallallahü aleyhi ve sellem" doğduğu sene de yaylalar-da yaşayan Benî Sa'd kabîlesinden birçok hanım, sütanneliği niyeti ile Mekke'ye geldi. Her biri emzirmek üzere birer çocuk almıştı.

Benî Sa'd kabîlesi, Mekke civarındaki kabîleler arasında; şerefte, cömertlik-te, mertlik ve tevâzûda ve Arabca'yı düzgün konuşmakta pek meşhurdu. Kureys kabîlesinin ileri gelenleri çocuklarının daha çok bu kabîleye verilmesini isterlerdi.

O sene Benî Sa'd kabîlesinin yurdunda şiddetli bir kuraklık ve kıtlık hüküm sü-rüyordu.

Bu kabîleden Halîme Hâtûn bu durumu şöyle anlatıyor:

"Ben o sene kırlarda gezip ot toplar, bunu bulduğum için Allahü teâlâyâ şükreder-dim. Bâzen üç gün geçmesine rağmen ağzıma bir şey koymazdım.

Bu hâlde iken bir çocuğum oldu. Bir taraftan açlık, diğer yandan da doğumun sıkıntısı vardı.

Açlıktan yer ile göğü, gece ile gündüzü fark edemediğim anlar da olurdu.

Bir gece sahrada uyuyakalmışım. Rüyâmda bir şahıs beni süttan ak bir suyun içine daldırdı ve;

- **Bu sudan iç,** dedi.

Kanıncaya kadar içtim. Sonra içmem için yine zorladı. İçtikçe içtim, baldan tatlı idi.

- **Südün çok olsun ey Halîme! Beni tanıdın mı?** diye sordu. Tanımadığımı söy-leyince;

- **Ben senin sıkıntılı hâlinde ettiğin hamd ve şükrünüm. Ey Halîme! Mekke'ye git. Orada sana bir "Nûr" arkadaş olur, bereketlerle dolarsın. Bu rüyâyı da kimseye söyleme,** dedi.

Uyandığımda göğüslerimi süt ile dolu bulduğum gibi, sıkıntı ve açlığın da beni terkettiğini gördüm."

O sene kıtlıktan dolayı, ücretle çocuk emzirip sıkıntılarını gidermek üzere, diğer senelere nisbetle; daha çok sütannesi Mekke'ye gelmişti. Hepsi de zengin ailelerin

çocuklarını almak telâşî içinde idi. Acele ile gelen kadınlar birer çocuk almışlardı.

Fakat Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” yetim olduğu için fazla ücret alamama düşüncesiyle, O’na istekli görünmemişlerdi.

Bu kadınlar içinde; iffeti, temizliği, hilmi yâni yumuşaklığı, hayâsı ve güzel ahlâkıyla tanınmış Halîme Hâtûn da vardı. Bindikleri hayvan zayıf olduğu için Mekke’ye gelmekte geç kalmışlardı. Fakat bu gecikme onlara, aradıklarından daha fazlasına kavuşmaya sebep olmuştu.

Kocası ile Mekke’de dolaşarak zengin ailelerin çocuklarının alınmış olduğunu gördüler. Lâkin boş dönmek de istemiyorlardı. Bir çocukla dönmek tek arzuları olmuştu.

Nihâyet hürmet celbeden ve simâsı çok sevimli olan bir zâtla karşılaştılar. Bu, Mekke’nin reîsi Abdülmuttalib idi. İsteklerini öğrendikten sonra,

- Eğer torunuma sütanne olursanız, bu sayede, pek büyük bir devlete ve saâdete kavuşacaksınız, dedi.

Abdülmuttalib’in muhabbeti ve yakınlığı onları kendilerine çekiyordu. Teklifini hemen kabul ettiler. Sonra yaşlı dede, Halîme Hâtûn’u Hazret-i Âmine’nin evine götürdü.

Halîme Hâtûn gördüklerini şöyle anlatıyor:

“Çocuğun başucuna vardığımda, O’nu kundağa sarılı, yeşil ipekten bir örtünün üstünde mışıl mışıl uyuyor buldum.

Etrafına misk kokusu saçıyordu.

Hayret içinde kalıp bir anda O’na öylesine ısındım ki, gönlüm uyandırmaya razı olmadı. Elimi göğsüne koyunca, uyandı ve bana bakıp tebessüm etti. Bense bu tebes-süme tutulup kendimden geçtim.

Sonra, annesi böylesine güzel ve mübârek çocuğu bana vermez düşüncesiyle yüzünü örtüp, hemen kucağıma aldım.

Sağ mememi verdim, emmeğe başladı. Sol mememi verdim, emmedi. Abdülmuttalib, bana dönerek;

- Sana müjdeler olsun ki, hanımlar içinde senin gibi nîmete kavuşan olmadı, dedi.¹⁸

Âmine Hâtûn da bana sevgili yavrusunu verdikten sonra;

- Ey Halîme, üç gün evvel; ‘Senin oğluna süt verecek kadın, Benî Sa’d kabîlesinin Ebû Züveyb soyundandır’ diye bir ses işittim, dedi. Bunun üzerine;

- Ben, Benî Sa’d kabîlesindenim ve babamın künyesi Ebû Züveyb’dir, cevâbını verdim.”

Âmine Hâtûn bana daha nice vak’alar anlattı ve vasiyette bulundu. Ben de Mekke’ye gelmeden önce gördüğüm rüyâyı ve gelirken sağımdan solumdan;

- Sana müjdeler olsun ey Halîme! O gözler kamaştıran ve âlemleri aydınlatan nûru emzirmek sana nasîb olacak, diye sesler geldiğini anlattım.

Sonra Muhammed aleyhisselâmı alıp Hazret-i Âmine ile vedâlaşarak evinden ayrıldım. Kocamın yanına geldim. O da kucağımdaki çocuğun yüzüne bakıp kendinden geçti ve;

- Ey Halîme bugüne kadar böyle güzel yüz görmedim, dedi.

O'nu yanımıza alır almaz kavuştuğumuz bereketleri görünce de;

- Ey Halîme! Bilmiş ol ki, sen çok mübârek ve kadri yüksek bir çocuk almışsın, dedi. Ben de;

- Vallahi, zâten böyle dilerdim, istediğim oldu, diye mukabelede bulundum.”

Halîme Hâtûn, kocası ile birlikte, Sevgili Peygamberimiz Muhammed aleyhisselâmı alıp, Mekke'den yola çıktıkları andan itibaren O'nun bereketine kavuşmaya başladılar.

Çelimsiz ve hızlı gidemeyen merkepleri, artık küheylan kesilmişti. Beraber geldikleri kafil, onlardan önce yola çıkıp çok uzaklaşmış olmasına rağmen, kafil, yetişip onları geride bırakmıştı. Yol arkadaşı olan kadınlar;

- Ey Halime, bu gelirken yürüyemediği için geride kalan merkep değil mi? Ne oldu da hepimizi geçti? diyorlardı. Ben de onlara;

- Bu kucağımdaki oğulcuğumun bereketidir, diye mukabelede bulundum.

Benî Sa'd yurduna vardıkdan sonra görülmemiş bir bolluğa ve berekete kavuştular. Sütü az olan hayvanlarının memeleri dolup taşıyordu. Bunu gören komşuları hayret edip, bunun, emzirmek için aldıkları çocuk sebebiyle olduğunu açıkça anlamışlardı.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” sütannesini Halîme Hâtun'un sağ memesini emer, sol memesini emmezdi. Onu da sütkardeşine bırakırdı.

İki aylık iken emekledi. Üç aylık olunca ayakta durur, dört aylık iken duvara tutunarak yürürdü. Beş aylık iken yürüdü, altı aylık iken çabuk yürümeye başladı. Yedi aylık iken her tarafa gider oldu. Sekiz aylık iken anlaşılacak şekilde, dokuz aylık iken gâyet açık konuşmaya başladı. On aylık iken ok atmaya başladı.

Halîme Hâtûn diyor ki:

- İlk konuşmaya başladığımda,

- **Lâ ilâhe illallahü vallahü ekber. Velhamdülillahi rabbil âlemîn**, dedi.

O günden sonra Allahü teâlânın ismini anmadan hiç bir şeye elini uzatmadı.

Sol eli ile bir şey yemezdi.

Yürümeye başladığında, çocukların oynadıkları yerden uzak durur ve onlara;

- **Biz, bunun için yaratılmadık**, buyururdu.

Her gün O'nu güneş ışığı gibi bir nûr kaplar ve yine açılırdı.

Ay ile konuşur, ona işaret ettikçe ay hareket ederdi.

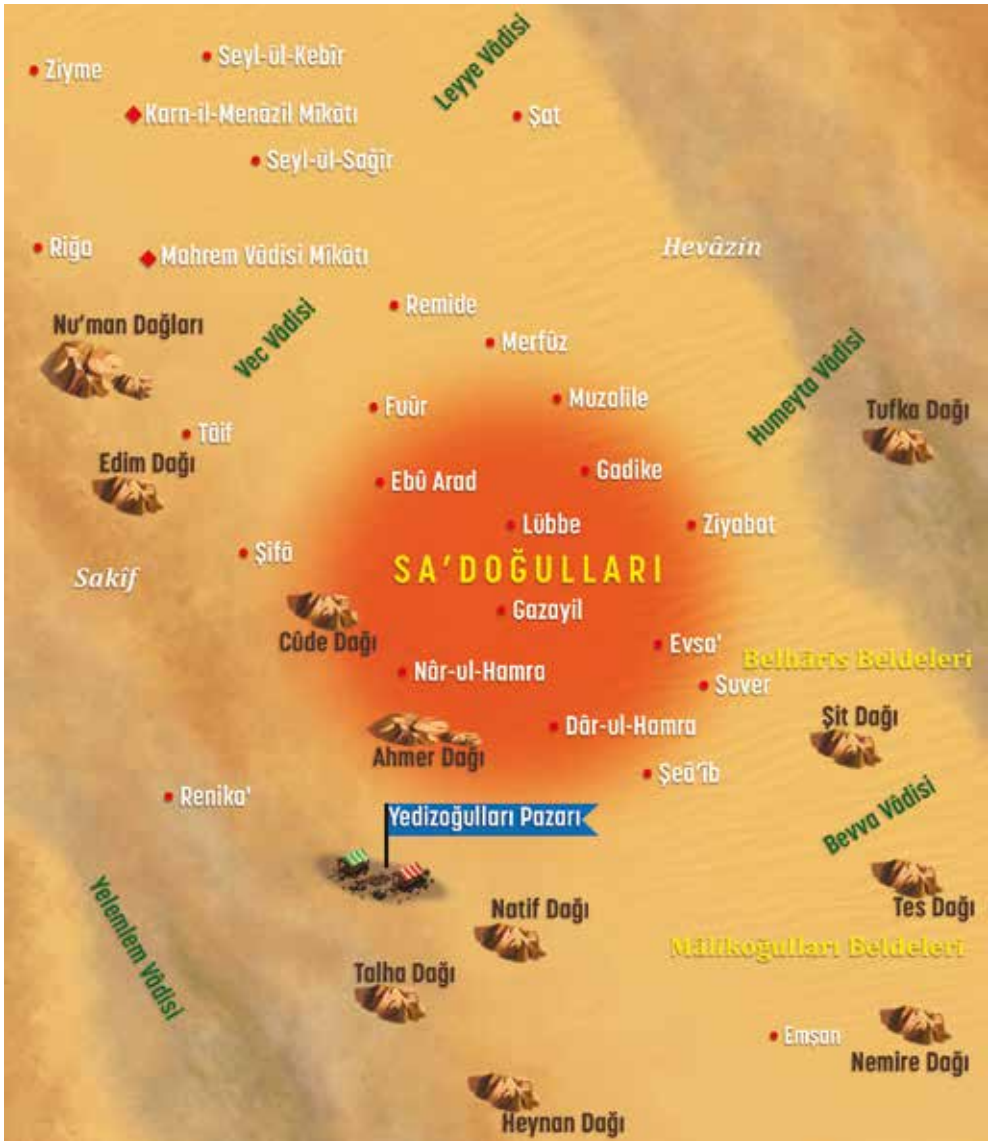
Bir ara Benî Sa'd yurdunda kuraklık sebebiyle çok sıkıntıya düştüler. Halk yağmur yağması için yağmur duâsına çıktılar. Sevgili Peygamberimizi de “aleyhissalâtu vesselâm” yanlarında götürüp duâ ettiler. O'nun hürmetine bol yağmura ve berekete kavuştular.

Halîme Hâtûn diyor ki:

- Muhammed aleyhisselâm iki yaşına girince O'nu süttten kestim. Sonra annesine vermek üzere kocamla Mekke'ye gittik.

Fakat O'nun öyle bereketlerine kavuşmuşuk ki, O'ndan ayrılmak, mübârek yüzünü görememek bize çok güç geliyordu.

Sa'doğulları Sahrası

O'nun hâllerini annesine anlattım. Âmine Hâtûn;

- Benim oğlumun büyük şânı vardır, dedi. Ben;

- Vallahi, bundan daha mübârek bir kimse görmedim, dedim.

Sonra, Âmine Hâtun'a, birçok bahaneler bularak biraz daha yanımızda kalmasını istedim. Bizi kırmadı ve yanımızda kalması için izin verdi. O'nunla tekrar kabîlemize döndük. Bu sayede evimiz bereketle doldu, malımız, mülkümüz ve şânımız arttı. Sayısız nîmetlere kavuştuk.”¹⁹

19 İbni İshak, Sîret, s. 25-28; İbni Hişâm, Sîret, I, 158-167; İbni Saîd, Tabakât, I, 108-115.

Mübârek Başı üzerinde bir bulut

Halîme Hâtûn anlatıyor:

Server-i âlem “sallallahü aleyhi ve sellem” bir gün bana;

- **Gündüzleri kardeşlerim görünmezler. Sebebi nedir?** diye sorunca;

- Koyun gütmeye giderler. Eve, ancak gece gelirler, dedim. Bunun üzerine,

- **Beni de onlarla beraber gönder. Ben de koyun güdeyim,** dedi.

Bahaneler bulup nice özürler söyledim. Sonunda gönlünün razı olması için;

- Peki, dedim.

Ertesi gün mübârek saçlarını taradım. Elbiselerini giydirip sütkardeşleriyle beraber gönderdim. Bir kaç gün gidip geldi. Bir gün sütkardeşi Şeymâ kırdan geldiğinde;

- Gözümün nûru oğlum Muhammed nerededir? diye sordum.

- Sahradadır, dedi.

- Ciğerimin köşesi bu sığağa nasıl dayanıyor? diye sorduğumda, Şeymâ;

- **Ey anneciğim! O’na asla zarar gelmez. Zîrâ mübârek başı üzerinde bir bulut, devamlı O’nunla hareket etmekte; böylece güneşin sıcağından korunmaktadır,** cevâbını verdi.

- Neler söylüyorsun? Bu söylediklerin hakîkaten doğru mudur? dediğimde, yemîn etti. Ancak o zaman rahatladım.

Mübârek Göğsünün yarılması (Şakk-ı sadr)

Yine bir öğle vakti sütkardeşi Damra bana gelip;

- Anneciğim! Acele koşun!... Kureyşî karındaşımla beraber koyun güdüyorduk. Ansızın yeşiller giymiş üç kimse geldi. Kardeşimi yanımdan alıp dağın başına götürdüler. Arkası üzere yatırp bıçak ile karnını yardılar. Haber vermek için geldiğimde oradaydılar. Kardeşimin sağ kalıp kalmadığını bilemiyorum, dedi.

O ânda kan beynime sıçradı. Çılgına dönmüştüm. Sür’atle oraya geldik. O’nu sağ salım görünce rahatladık. Hemen mübârek yüzünü, başını öpüp;

- Ey gözümün nûru! Ey âlemlere rahmet oğlum! Bu nice hâldir? Ve başına gelen nedir? Seni kim rahatsız etti? diye sordum. O da;

- Evden çıktıktan sonra yeşil elbiseli iki kimse gördüm. Birinin elinde gümüşten bir ibrik, birinin elinde yeşil zümrüitten bir leğen vardı. Leğen, kardan beyaz bir şey ile dolu idi. Beni dağ başına götürdüler. Biri, arkam üzere yatırdı. Ben seyrederken göğsümü göbeğime kadar yarıdı. Hiç acı ve elem duymadım. Elini sokup içinde ne varsa çıkardılar. O beyaz şey ile yıkayıp yerine koydular. Biri diğerine;

- Kalk, ben de hizmetimi yerine getireyim, dedi ve elini sokup yüreğimi çıkardı. İki parça etti ve içinden siyah bir şey çıkarıp attı. Ve;

- Senin vücûdunda şeytanın nasîbi bu idi. Çıkarıp attık. Ey Allahü teâlânın sevgilisi! Seni vesveseden ve şeytanın hîlesinden emîn ettik, dedi.

Sonra yüreğimi kendi yanlarında olan latîf ve yumuşak bir şey ile doldurdular. Nûrdan bir mühürle mühürlediler. Hâlen o mührün soğukluğu, bütün âzâlarımda mevcuttur.

Onlardan biri, elini yarılan yere koyunca yaram iyileşti.

Sonra beni ümmetimden on kişi ile tarttılar, ben ağır geldim. Bin kimse ile tarttılar yine ağır geldim.

Bunun üzerine onlardan biri diğerine;

- Artık onu tartmayı bırak. Vallahi O’nu bütün ümmetiyle bile tartacak ol-san, ağır gelir, dedi.

- O zaman her biri elimi ve yüzümü öptüler ve beni burada koyup gittiler, dedi.

Yarılan yer, mübârek göğsünde belli idi.²⁰

Sevgili Peygamberimizin başından geçen bu hâdiseye “**Şakk-ı sadr**” yâni göğsünün yarılması denir.

Halîme hâtun anlatıyor

Bu hâdiselerden sonra çok korkmaya başladım. Muhammed’i “sallallahü aleyhi ve sellem” Mekke’ye götürüp, emâneti teslim etmek istedim. Mekke’ye doğru yola çıkmak üzere iken bir nidâ işitdim, şöyle diyordu:

- Ey Mekke vâdisi, sana âfiyet olsun. Bundan sonra, yakîn nûru ve dînin cemâli, kemâli ikbâl ve Allahü teâlânın sevgilisi sana dönecektir.

Sonra merkebe binip Muhammed’i “sallallahü aleyhi ve sellem” Mekke’ye ulaşırdım. Oraya vardığımda bir topluluk gördüm. Muhammed’i “sallallahü aleyhi ve sellem” onların yanına bıraktım. Bâzı mühim işlerimi yapmaya gitdim.

Âniden kulağıma korkulu bir ses geldi. Acele geri döndüm. Muhammed’i “sallallahü aleyhi ve sellem” bıraktığım yerde bulamadım. Yanına bıraktığım kimselere sordum. Nereye gittiğini söylemediler. Ağlayıp feryâd ederek,

- Âh Muhammed! Vah Muhammed, diyordum.

Âniden karşıma zayıf, ince uzun boylu bir ihtiyâr çıktı.

- Sana Muhammed’in “sallallahü aleyhi ve sellem” nerede olduğunu bilen bir kimseyi söyleyeyim, dedi.

- Kimdir? deyince,

- Şu hubel putudur, dedi.

Bunun üzerine o kimseye kızarak,

- Sen Muhammed’in “sallallahü aleyhi ve sellem” doğduğu gece hubel putunun ve diğer putların yere yıkıldığını bilmiyor musun? dedim.

O kimse bana,

- Sen delirmişsin. Ben hubele varıp yalvarayım da, senin oğlunu geri versin, dedi.

Sonra hubelin etrâfında dönüp başını öpdü ve putu medh ederek,

- Bu kadının oğlu Muhammed “sallallahü aleyhi ve sellem” kaybolmuş! dedi.

Yaşlı kimse hubel putunun yanında Muhammed ismini söyler söylemez, hubel ve diğer putlar yüzüstü yere yıkıldılar. Putlardan;

- Ey ihtiyâr, biz Muhammed’in elinde kırılacağız, diye bir ses geldi.

O ihtiyâr titreyerek ve ağlayarak putların yanından ayrıldı. Bana;

- Ey Benî Sa’dlı kadın, senin oğlunun sâhibi vardır. Onu kaybolmaktan korur, hiç üzülme, dedi.

Ben bu haberin Abdülmuttalib’e ulaşmasından korktum. Hemen gidip kendim

²⁰ Ahmed bin Hanbel, Müsned, III, 121; İbni Hişâm, Sîret, I, 164-165; Süheyli, Ravd-ül-ünf, II, 167.

durumu bildirdim.

- Bu iş Kureyşlilerin bir hilesidir! diyerek kılıcını çekti ve;

- Ey Kureyş kabilesi! diye bağırarak onları yanına çağırdı.

Yanına toplandılar. Onlara durumu anlattı. Her birisi bir tarafa gidip, Muhammed'i "sallallahü aleyhi ve sellem" aramaya başladı. Hiçbiri bulamadı.

Abdülmuttalib ise Kâbe'ye gidip, yedi kerre tavâf etdikden sonra:

- Yâ Rabbî! Muhammed'i "sallallahü aleyhi ve sellem" bize geri ver, diye münâcâtda bulunarak, şu mânâda bir şiir okudu:

**Yâ Rabbî! Kavuşdur beni Muhammedime,
Döndür Onu bana, o sağ kolum yerinde.
Muhammedim kayboldu bilinmiyor hiç yeri,
Zarar gelirse Ona, helâk et kavmimi.**

Bunları söyledikten sonra;

- **Muhammed "sallallahü aleyhi ve sellem" Tihâme vâdîsinde falan ağacın altındadır,** diye bir ses işitti.

Derhâl o vâdîye doğru yola çıktı. Yolda Varaka bin Nevfel ile karşılaştı. Birlikde Tihâme vâdîsine gitdiler. Vâdîye vardıklarında, Muhammed'i "sallallahü aleyhi ve sellem" bir ağacın altında ağacın dallarıyla ve yapraklarıyla oynar hâlde buldular.

Abdülmuttalib yanına yaklaşıp:

- Ey evlâdım sen kimsin? dedi.

- **Muhammed bin Abdullah bin Abdülmuttalibim,** diye cevâb verdi. Bunun üzerine Abdülmuttalib,

- Ben senin deden olurum, dedi.

Sonra Onu Mekke'ye getirdiler. Sütanesi Halîme hâtuna çok ikrâmda bulunup, kıymetli hediyeler vererek, kabîlesine gönderdiler. Halîme Hâtûn, O'nu Mekke'ye bırakınca, ayrılığının acısını;

- **Sanki canım ve gönlüm de O'nunla birlikte kaldı,** sözleri ile dile getirmişti.

Hazret-i Abbâs "radiyallahü anh", Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" Efendimizi medh etmek için yazdığı bâzı şiirlerinde bu hâdiseden şöyle bahsetmiştir:

**Yapraklar altında korunduğun gibi sen,
Bundan önce de gölgeliklerde hoş idin sen.**

Muhterem Âmine annenin vefâtı

Sevgili Peygamberimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" altı yaşına kadar da annesinin yanında büyüdü. Altı yaşında iken, annesi, Ümmü Eymen adındaki câriye ile birlikte, akrabâlarını ve babası Abdullah'ın mezarını ziyâret etmek için Medîne'ye gittiler.

Burada, bir ay kaldılar.

Peygamber "sallallahü aleyhi ve sellem" Efendimiz Medîne'de Neccâroğullarına ait havuzda yüzmeyi öğrendi.

Bu sırada bir yahudi bilgini O’ndaki nübüvvet alâmetlerini gördü. Yanına yaklaşıp ismini sordu.

- **Ahmed**, deyince o bilgin;

- Bu çocuk, âhir zaman peygamberi olacaktır! diye bağırdı.

Ayrıca oradaki yahudi âlimlerinden bâzıları da, O’ndaki peygamberlik alâmetini görmüşler, peygamber olacağını aralarında konuşup anlatmışlardı.

Onların bu sözlerini duyan Ümmü Eymen, durumu Hazret-i Âmine vâlidemize haber verince, mübârek anneleri bir zarar gelmesinden çekinerek, O’nu alıp Mekke’ye dönmek üzere yola çıktı.

Ebvâ denilen yere geldiklerinde, Hazret-i Âmine vâlidemiz hastalandı. Hastalığı iyice ağırlaştı. Artık sık sık kendinden geçiyordu. Başında duran sevgili oğlu Muhammed aleyhisselâma bakarak;

- Ey çekilen dehşetli ölüm okundan, Allahü teâlânın lütfu ve yardımı ile yüz deve karşılığında kurtulan zâtın oğlu!

Allahü teâlâ seni, mübârek eylesin. Eğer rüyada gördüklerim doğru çıkarsa, sen celâl ve bol ikram sahibi olan Allahü teâlâ tarafından, Âdemoğullarına helâl ve harâmı bildirmek üzere gönderileceksin.

Cenâb-ı Hak seni, milletlerle birlikte sürüp gelen putlardan ve putperestlikten muhafaza edip koruyacaktır, dedi ve şu beytleri söyledi:

Eskir yeni olan, ölür yaşayan,
Tükenir çok olan, var mı genç kalan?

Ben de öleceğim, tek farkım şudur:
Seni ben doğurdum, şerefim budur.

Geride bıraktım hayırlı evlâd,
Gözümü kapadım, içim pek rahat.

Benim nâmım kalır dâim dillerde,
Senin sevgin yaşar hep gönüllerde.

Sonra vefât etti. Orada defn edildi. Hazret-i Âmine vâlidemiz vefât ettiğinde yirmi yaşında idi. Sevgili Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” bu sefer de öksüz kalmıştı. Babadan yetim, anadan öksüz...

Ümmü Eymen, Âlemlerin efendisini yanına alıp, birkaç gün süren yolculuktan sonra Mekke’ye getirip dedesi Abdülmuttalib’e teslim etti.²¹

Anne ve Babası mü’min idi

Habîb-i ekrem “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizin babası ve annesi İbrahim aleyhisselâmın dîninde idi. Yâni mü’min idiler.

İslâm âlimleri;

“Ana ve babasının İbrahim aleyhisselâmin dîninde olduklarını ve Muhammed aleyhisselâma peygamberliği bildirildikten sonra da onun ümmetinden olmaları için diriltip, Kelime-i şehâdeti işittiklerini, söylediklerini ve böylece bu ümmetten de olduklarını” bildirmişlerdir.²²

Mübârek Dedesinin yanında

Sevgili Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” sekiz yaşına kadar dedesinin yanında büyüdü.

Dedesi Abdülmuttalib, Mekke’de sevilen ve çeşitli işleri idare eden bir zât olup, heybetli, sabırlı, ahlâklı, dürüst, mert ve cömert idi. Fakirleri doyurur, hattâ aç ve susuz kalan hayvanlara bile yiyecek verirdi.

Allahü teâlâyâ ve âhirete inanırdı. Kötülüklerden sakınır, câhiliyye devrinin her türlü çirkin âdetlerinden uzak dururdu. Mekke’de zulme, haksızlığa engel olur ve gelen misafirleri ağırlardı.

Ramazân ayında Hirâ dağında inzivaya çekilmeyi âdet edinmişti.

Çocukları seven ve şefkat sahibi olan Abdülmuttalib, sevgili torununu bağrına basıp gece gündüz yanından ayırmazdı. O’na büyük bir sevgi ve şefkat gösterirdi. Kâbe’nin gölgesinde kendisine mahsus olan minderine O’nunla beraber oturur, mâni olmak isteyenlere;

- Bırakın oğlumu, O’nun şânı yücedir, derdi.²³

Peygamber Efendimizin dadısı Ümmü Eymen’e, O’na iyi bakmasını ısrarla tenbih eder;

- Oğluma iyi bak. Ehl-i kitab, benim oğlum hakkında bu ümmetin peygamberi olacak diyorlar, der idi. Ümmü Eymen demiştir ki:

- O’nun çocukluğunda ne açlıktan, ne de susuzluktan şikâyet ettiğini gördüm. Sabahleyin bir yudum zemzem içerd. Kendisine yemek yedirmek istediğimizde;

- İstemem, tokum, derdi.

Abdülmuttalib uyurken ve odasında yalnızken, O’ndan başkasının yanına girmesine müsâde etmezdi. O’nu şefkatle bağrına basar, okşar, sözlerinden ve hareketlerinden son derece hoşlanırdı. Sofrada O’nu yanına alır, dizine oturtur, yemeğin en iyisini, en lezzetlisini O’na yedirir ve O gelmeden sofraya oturmazdı. O’nun hakkın-da nice rüyalar görüp, birçok hâdiselere şahid oldu.

Bir defasında, Mekke’de kuraklık ve kıtlık olmuştu. Abdülmuttalib, gördüğü bir rüya üzerine Sevgili Güzel Peygamberimizin elinden tutarak Ebû Kubeys dağına çıkıp;

- Allah’ım, bu çocuk hakkı için, bizi bereketli bir yağmur ile sevindir, diyerek duâ etti.

Duâsı kabul olundu ve bol yağmur yağdı. O zamanki şâirler bu hâdiseyi, şiirler yazarak dile getirmişlerdi.

²² Kastalânî, *Mevâhib-i ledüniyye*, I, 652.

²³ İbni Sâd, *Tabakât*, I, 70-74.

Necrânî rahip

Abdülmuttalib, bir gün Kâbe'nin yanında otururken, Necrânî bir râhip yanına gelerek konuşmaya başlamıştı. Bir ara;

- Biz İsmâiloğullarından en son gelecek olan peygamberin sıfatlarının kitaplarda yazılı olduğunu okuduk. Burası, yâni Mekke O'nun doğum yeridir. Sıfatları şöyle, şöyledir! diyerek birer birer saymaya başladı.

Bu sırada, Sevgili Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” yanlarına gelmişti. Necrânî râhip, O'nu dikkatle seyretmeye başladı, sonra da yaklaşıp mübârek gözlerine, mübârek sırtına, mübârek ayaklarına baktı ve heyecanla;

- İşte, O budur. Bu çocuk senin neslinden midir? dedi. Abdülmuttalib;

- Oğlumdur! deyince, Necrânî râhip;

- Kitaplarda okuduğumuza göre O'nun babasının sağ olmaması lâzım! dedi. Abdülmuttalib;

- O, oğlumun oğludur. Babası daha O doğmadan, annesi hâmile iken ölmüştü, dedi. Bunun üzerine râhip;

- Şimdi doğru söyledin, dedi.

Bunun üzerine Abdülmuttalib, oğullarına;

- Kardeşinizin oğlu hakkında söylenileni işitin de, O'nu görüp gözetin ve iyi koruyun, dedi.

Hükümdar Seyf ibni Zilyezen

Sevgili Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” doğduktan sonra, Seyf ibni Zilyezen, Habeşistan'ı aldı.

Hazret-i Abdülmuttalib, Vehab bin Abdi Menâf ve Kureyş kabîlesinin diğer ileri gelenleri Zilyezen'i tebrik için Yemen'e gittiler. Müsâade alıp içeri girdiklerinde, Abdülmuttalib pâdişâhın yakınına oturdu.

Konuşmak için izin istedi ve gâyet fâsih bir ifâde ile pâdişâhı tebrik etdi. Duâlar yaptı ve medhiyede bulundu.

Bu durum pâdişâhın çok hoşuna gitdi.

- Sen kimsin? diye sordu. Abdülmuttalib de;

- Ben Hâşimoğullarıdanım, dedi.

Şâh daha çok ikrâm edip, onu yanına oturtdu ve Kureyş kabîlesinin diğer ileri gelenlerine de çok ikrâm ve iltifâtda bulundu. Sonra onları misâfirhâneye yerleştirip, son derece ikrâm ve iyilikde bulundu.

Bir ay misâfir kaldılar. Hükümdar, ne yanlarına uğradı, ne de gitmeleri için izin verdi. Bir aydan sonra pâdişâh bir kimse gönderip, Abdülmuttalib'i odasına çağırttı. Ona şöyle dedi:

- Ey Abdülmuttalib! Sana bir sırrımı söyleyeceğim. Senden başkasına bu sırrımı söylemem. Çünkü sen, bir cevherin kaynağısın. Seni bundan haberdâr edeyim. Bu sırrı vakti gelinceye kadar saklı tut. Allahü teâlâ bu sırrı vakti gelince bütün âleme açıkca gösterir.

Haberin olsun ki, hazînemde kendim için husûsî olarak sakladığım bir kitâbda, bir hayırlı haber ve muteber bir şey okudum. Bu iş sana ve bütün mahlûkâta fâideli, umûmî ve tam bir ni'met olacaktır. Bu müjde şöyledir:

Mekke'de bir erkek çocuk doğmuştur veyâ doğması yaklaşmıştır. Onun adı Muhammeddir "sallallahü aleyhi ve sellem." Babası ve annesi vefât etmişlerdir. Onu, dedesi ve amcası himâye edeceklerdir.

Allahü teâlâ Ona peygamberlik verecek ve halkı Hakka dâvet edecektir. Ona dost olanlar azîz ve mansûr olurlar. Düşmânlık edenler zelîl ve hakîr olurlar.

Allahü teâlâ bizi Ona tâbî' ve yardımcı eylesin.

Allahü teâlâ O Peygamber vâsıtasıyla küfür ve dalâlet ateşini söndürecek ve tevhid dînini ortaya çıkaracaktır.

Kehânet sona erecek, şeytânlar taşlanacak ve kovulacaktır. Putlar yüzüstü düşecek.

O Peygamberin sözü hak ile bâtılı birbirinden ayırıcıdır. Hükümü adâletlidir. Allahü teâlânın râzı olduğu şeyleri yapar ve yapılmasını emr eder. Râzı olmadığı şeylerden sakınır ve sakındırır.

Abdûlmuttalib, pâdişâhdan bu sözleri dinleyince, ona duâ ve medhiyede bulundu ve;

- Ey melik! Bu sırrı biraz daha aç, dedi.

Bunun üzerine hükümdar yemîn ederek:

- Ey Abdûlmuttalib, O gelecek Peygamberin dedesi sensin. Bunda aslâ yalan yoktur, dedi.

Abdûlmuttalib bu sözleri işitince şükür secdesine kapandı.

Pâdişâh;

- Başını kaldır ey Abdûlmuttalib! Aslın gibi neslin de yüce âleme yol göstericidir. İşin tamam ve maksadın hâsıl oldu. Sonra söylediğimin kim olduğunu anladın mı? dedi.

Abdûlmuttalib şöyle dedi:

- Evet anladım. Oğlum Abdullah'ı Vehebin kızı Âmine ile evlendirmişdim. Bir oğlu dünyâya geldi. İsmi Muhammed koydular. Babası ve annesi vefât etdi. Onu ben ve amcası himâye ediyoruz.

Seyf ibni Zilyezen Abdûlmuttalib'e dedi ki:

- Sana söylediklerim doğrudur. Gönlünü hoş tut. Onun hâlini gizle. Onu yehûdîlerden koru. Onun düşmânındırlar. Hak Sübhânehü ve teâlâ Onu, düşmanlarına karşı muzaffer kılacaktır. Onlar Ona zarar veremeyeceklerdir.

Bu sözleri seninle buraya gelen yol arkadaşlarına söyleme. Onların hîlesinden emîn değilim. Allahü teâlâ korusun, Onu öldürmek kasdıyla bir tuzak kurarlar. Elbette bunlar veyâ bunların oğulları Ona düşmânlık edecekler, belki savaşıacaklardır.

Fakat Hak Sübhânehü ve teâlâ senin torununu onların hepsine karşı gâlib edeceklerdir.

Eğer ömrümün yeteceğini bilseydim, bütün ordularımı Medîne'ye toplardım. Orayı kendime şehir seçerdim. Ona yardım etmekle şereflenirdim.

Çünkü, kitâblarımızda Onun Medîne'ye yerleşeceği, yâni yerinin Medîne olduğu

bildirilmiştir. İşleri orada yapacak, yardımcıları oradan olacak. Defn edileceği yer orası olacaktır.

Şimdi Ona bir zarar gelmesinden korkmasaydım, bütün Arabistan halkını Ona tâbi' olmaya ve îmân etmeye çağırırdım. Bu emâneti sana bırakıyorum. Bu husûsda bir kusûr etmeyesin.

Sonra pâdişâh misâfirlerinin herbirine onar köle ve onar câriye, kırk parça kumaş, yüz deve, beş rıtl altın, on rıtl gümüş ve bir ipek kab içi dolusu anber hediye etti. Abdülmuttalib'e daha çok verdi.

- Gelecek sene tekrâr geliniz, dedi.

Fakat pâdişâh Seyf ibni Zilyezen o sene vefât etti.

Hazret-i Abdülmuttalib Kureyşlilere şöyle dedi:

- Bana çok verdi diye hased etmeyiniz. Zîrâ pâdişâhın verdiklerinin tamamı bana ve benim oğullarımdan olacak şerefe nisbetle çok azdır.

Abdülmuttalib'e;

- O şeref nedir? diye sordular.

Fakat o bunu söylemedi, gizli tuttu.

Mekke-i Mükەرreme Bölgesi

Mübârek Dedenin vefâtı

Hazret-i Abdülmuttalib vefât edeceğine yakın, oğullarını toplayıp;

- Artık dünyâdan âhirete göç etme vaktim geldi. Tek düşüncem bu yetimdir. Keşke ömrüm uzun olaydı da bu hizmeti severek devam ettirseydim. Fakat el-den ne gelir? Ömür vefa etmeyecek. Şimdi gönlüm ve dilim bu hasret ateşiyle yanıyor. Bu inci tanesini içinizden birine emânet etmeyi isterim. Acaba hanginiz lâyıkı ile O'nun haklarını gözetir ve hizmetinde kusur etmez, dedi.

Ebû Leheb dizleri üzerine çöküp;

- Ey Arab'ın efendisi! Eğer bu emâneti teslim etmek için aklınızdan geçirdiğiniz biri varsa ne âlâ, yoksa bu hizmeti ben görürüm, dedi.

Abdülmuttalib ferasetiyle ilerde Ebû Leheb'in, Sevgili Güzel Peygamberimize düşman olacağını, her türlü işkenceyi yapacağını tahmin etmiş olacak ki ona;

- Malın çoktur. Fakat sen katı kalblisin ve merhametin azdır. Yetim kalbi ise yaralı ve incedir. Hemen kırılır. Oğlumu sana veremem, dedi.

Diğer çocuklardan bâzıları da aynı isteği tekrarladılar. Abdülmuttalib her birinin hususiyetlerini söyleyerek kabul etmedi.

Sıra Ebû Tâlib'e gelince;

- Ben, hepsinden çok bunu istiyorum. Fakat büyüklerim dururken öne geçmek uygun olmazdı. Malım azdır ama benim sadâkatim kardeşlerimden ziyâdedir, dedi.

Abdülmuttalib de;

- Doğru söylersin. Bu hizmete lâıyk olan sensin. Lâkin ben her işte O'na danışır ve isteği üzere hareket ederim. Her seferinde de doğru neticeye varırım. Bu hususta kendisiyle meşveret edeyim. O hanginizi tercih ederse, benim de kabûlümdür, dedi.

Sonra Sevgili Güzel Peygamberimize dönerek;

- Ey gözlerimin nûru! Senin hasretinle âhirete yöneldim. Bu amcalarından hangisini tercih ediyorsun? diye sordu.

Peygamber Efendimiz o an kalkıp, Ebû Tâlib'in boynuna sarıldı ve dizine oturdu. Abdülmuttalib, o zaman çok ferahladı ve;

- Allahü teâlâya hamdolsun. Benim istediğim de bu idi, dedi ve Ebû Tâlib'e dönerek;

- Ey Ebû Tâlib! Bu inci dânesi, ana baba şefkati görmemiştir. Ona göre bakıp üzerine titreyesin. Seni diğer çocuklarımdan daha üstün görürüm. Bu büyük ve pek kıymetli emâneti sana havale ettim. Çünkü sen, O'nun babasıyla aynı anadansınız. O'nu kendi nefsin gibi koruyasın. Bu vasiyetimi kabul ettin mi? diye sordu. O da;

- Kabul ettim, deyince Abdülmuttalib Sevgili Peygamberimizi "sallallahü aleyhi ve sellem" kucakladı, mübârek başını, yüzünü öptü ve kokladı. Sonra;

- Hepiniz şâhid olun ki, ben bundan daha güzel bir koku koklamadım ve bundan daha güzel bir yüz görmedim, dedi.²⁴

²⁴ İbni İshak, *Sîret-i Resûl*, s. 45-48; İbni Hişâm, *Sîret*, I, 169-178; İbni Sa'd, *Tabakât*, I, 117; Süheylî, *Ravd-ül-ünf*, II, 188.

Ebû Tâlib'in himâyesinde

Muhterem dedenin vefâtından sonra, Kâinatın efendisi “sallallahü aleyhi ve sellem”, sekiz yaşından itibaren amcası Ebû Tâlib'in yanında kalmaya başladı ve onun himâyesinde büyüdü.

O zaman Ebû Tâlib de, babası Abdülmuttalib gibi, Mekke'de Kureyş'in ileri gelenlerinden, sevilen, saygı gösterilen ve sözü dinlenen bir zât idi.

O da Sevgili Peygamberimize “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” büyük bir sevgi ve şefkat gösterdi. O'nu kendi çocuklarından çok sever, yanına almadan uyumaz, bir yere gitmez ve;

- Sen çok hayırlısın, çok mübâreksin! derdi.

O, elini uzatmadan yemeğe başlamaz, önce O'nun başlamasını isterdi. Bâzen de O'na ayrı sofra kurdururdu.

Güzel Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” her sabah uykudan uyanınca mübârek yüzünden nûr yayılır, ay gibi parlardı. Ebû Tâlib'in oğulları Onun yüzünün nûru ile şereflenirlerdi. Hepsinin saçları karışık, kirpikleri yapışmış vaziyetde olurdu. Peygamber Efendimizin “aleyhissalâtü vesselâm” mübârek saçlarının tarandığını, etrafa misk kokusu saçtığını ve cihânı gören mübârek gözlerinin sürmelenmiş hâlde olduğunu görürlerdi.

Ebû Tâlib'in fazla malı yoktu, ailesi de kalabalıktı. Resûl-i ekrem “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizi himâyesine aldıktan sonra bolluğa ve berekete kavuştu.

Mekke'de vukû bulan kuraklık sebebiyle halk sıkıntıya düştüklerinde, Ebû Tâlib O'nu Kâbe'nin yanına götürüp, duâ eder, O'nun bereketiyle bol yağmur yağar, kuraklıktan ve kıtlıktan kurtulurlardı.²⁵

Râhip Bahîra

Sevgili Peygamberimiz on iki yaşlarında iken, bir gün Ebû Tâlib'in ticâret için sefer hazırlığı yaptığını gördü. Kendisini götürmek istemediğini anlayınca üzülerək, Ebû Tâlib'e;

- Bu şehirde beni kime bırakıp gidiyorsun? Ne babam var, ne de bir acıyanım!... buyurdu.

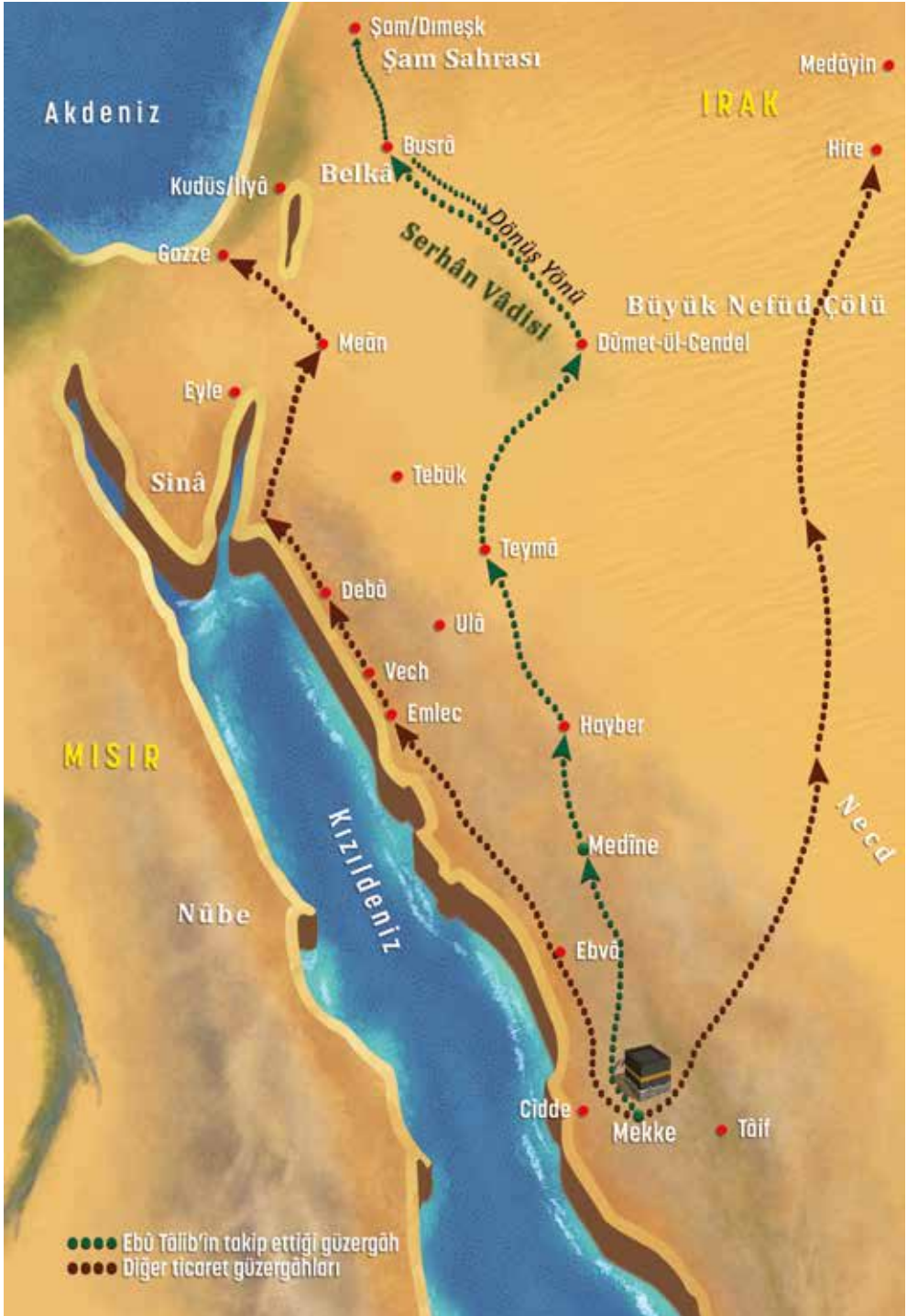
Bu söz Ebû Tâlib'e çok tesir etti. O'nu da yanında götürmeye karar verdi. Ticâret kervanı uzun bir yolculuktan sonra, Busrâ'da hristiyanlara mahsus bir manastırın yakınında konakladı.

Bu manastırda Bahîra adında bir râhip kalıyordu, önceden yahudi âlimlerinden iken, sonradan hristiyan olan bu bilgili rahibin yanında, elden ele geçerek saklanan bir kitap vardı ve sorularına ondan cevap verirdi.

Kureyş'in kervanı, daha önceki yıllarda buradan defalarca gelip geçmesine rağmen hiç ilgilenmemişti. Her sabah manastırın damına çıkıp, kabilelerin geldiği yöne bakar, arayış içinde merakla bir şeyler bekledi.

Râhib Bahîra'ya bu defa bir hâl olmuş ve heyecanla irkilip yerinden fırlamıştı. Çünkü Kureyş kervanı uzaktan görününce, üstünde bir bulutun da onlarla birlikte

Mekke-Busrâ Seyahati

süzülüp geldiğini farketmişti.

Bu bulut, Peygamber Efendimizi gölgelemekteydi.

Kervan konaklayınca, Bahîra, Habîb-i ekrem Efendimizin altına oturduğu ağacın dallarının üzerine doğru eğildiğini de görerek iyice heyecanlanmıştı.

Derhâl sofralar kurdurdu. Sonra, adam göndererek, Kureyş kervanında bulunanların hepsini yemeğe dâvet etti.

Kervanda bulunanlar, Sevgili Peygamberimizi “sallallahü aleyhi ve sellem”, mallarının yanında bırakıp, râhibin yanına gittiler. Bahîra, gelenlere dikkatle bakıp;

- Ey Kureyş topluluğu, içinizde yemeğe gelmeyen var mı? diye sorunca;

- Evet, bir kişi var, dediler.

Çünkü Kureyşliler geldiği hâlde bulut hâlâ orada idi. Bunu görünce, kervanda birinin kaldığını anlamıştı. Râhib Bahîra, ısrarla O’nun da gelmesini istedi.

Gelir gelmez O’na dikkatle bakmaya ve incelemeye başladı. Ebû Tâlib’e;

- Bu çocuk senin neslinden midir? dedi.

Ebû Tâlib;

- Oğlum! deyince Bahîra;

- Kitablarda bu çocuğun babasının sağ olmayacağı yazılı, O senin oğlun değildir, dedi.

Bu sefer Ebû Tâlib;

- O benim kardeşimin oğludur, diye cevap verdi.

Bahîra’nın;

- Babası ne oldu? sorusuna da;

- Babası, doğmasına yakın öldü, dedi. Bahîra;

- Doğru söyledin, annesi ne oldu? deyince;

- O da öldü, diye cevap verdi. Bunlar karşısında;

- Doğru söyledin, diyen Bahîra, Peygamber Efendimize dönüp, putlar adına yemin verdi.

Sevgili Peygamberimiz, Bahîra’ya;

- **Putların ismiyle yemin verme. Dünyâda bana onlardan büyük düşman yoktur. Ben, onlardan nefret ederim,** buyurdu.

Bahîra, bu sefer Allahü teâlâ adına yemin verip;

- Uyur musun? dedi.

- **Gözlerim uyur fakat kalbim uyumaz,** buyurdu.

Bahîra, daha pek çok suâller sorup, cevaplarını aldı. Aldığı cevaplar, önceden okuduğu kitaplara aynen uyuyordu. Sonra Sevgili Peygamberimizin mübârek gözlerine bakıp, Ebû Tâlib’e;

- Bu kırmızılık, mübârek gözlerinde devamlı durur mu? diye sordu.

O da;

- Evet, gittiğini görmedik, dedi.

Bahîra, bu âlâmetin de uygunluğunu görünce, kalbinin yakîn hâsıl etmesi için, mühr-i nübüvveti görmeyi istedi. Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”, edeblerinden mübârek sırtını açmak istemediler.

Ebû Tâlib;

- Ey gözümün nûru! Bu arzusunu da yerine getir, deyince mübârek sırtını açtı.

Bahîra, “**Mühr-i Nübüvveti**” bütün güzelliği ile doya doya temaşa etti. Heyecanla öptü ve gözlerinden sel gibi yaşlar boşandı. Sonra da;

- **Ben şehâdet ederim ki, sen Allahü teâlânın Resûlüsün**, dedi.

Sesini daha da yükselterek;

- **İşte Âlemlerin Efendisi.. İşte âlemlerin Rabbinin Resûlü... İşte Allahü teâlânın âlemlere rahmet olarak gönderdiği büyük Peygamber**, dedi.

Orada bulunan Kureyşliler, hayret ederek;

- Muhammed’in, bu râhib yanındaki kıymeti ne kadar fazla imiş, dediler.

Bahîra, Ebû Tâlib’e dönerek;

- **Bu, peygamberlerin sonuncusu ve en şerefliisidir. Bunun dîni, bütün yeryüzüne yayılır ve eski dinleri nesh eder. Bu çocuğu Şam’a götürme. Zîrâ İsrâiloğulları O’na düşmandır. Korkarım ki, mübârek bedenine bir zarar verirler. Bunun hakkında çok ahd ve mîsak olmuştur**, dedi.

Ebû Tâlib;

- Bu ahd ve mîsak nedir? diye sorunca;

Bahîra;

- **Allahü teâlâ bütün peygamberlerden ve en son da İlsâ aleyhisselâmdan ümmetlerine, âhir zaman peygamberinin geleceğini bildirmeleri üzerine söz almıştır**, dedi.

Ebû Tâlib, Bahîra’nın bu sözleri üzerine Şam’a gitmekten vazgeçti. Mallarını Busrâ’da satıp Mekke’ye döndü.²⁶ Bahîra’dan işittikleri, Ebû Tâlib’in ömrü boyunca kulaklarında çınladı. Peygamber Efendimizi “sallallahü aleyhi ve sellem” daha da çok sevdi. O’nu ölünceye kadar korudu ve her işinde yardımcı oldu.

Amcası Zübeyr ile Yemen’e gitmesi

Her hâliyle fazîletler ve güzellikler sahibi ve müstesna bir insan olan Sevgili Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”, büyümüş ve on yedi yaşına girmişti.

Bu sırada Yemen’e ticâret için giden amcası Zübeyr, ticâretinin bereketli olması için O’nu da yanında götürdü.

Bu seferde de nice hârikulâde hâlleri görüldü.

Bir dereye vardıklarında, orada erkek bir deve gördüler. Kimseyi dereden geçirmiyordu. Kervândakiler dönmek istediler.

Resûlullah Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”;

- **Ben bu husûsda işinizi hâllederim**, buyurdu.

Sonra ileriye doğru yürüdü. Deve, Sevgili Peygamberimizi görünce yere yatdı. Hazret-i Peygamberimiz onun üzerine bindi. Onu sürüp oradan uzaklaştırdı.

Kervândakiler dereyi geçdikden sonra, üzerinden inip salıverdi ve kendi devesine bindi.

²⁶ İbni İshâk, *Sîret-i Resûl*, s. 53-58; İbni Hişâm, *Sîret*, I, 180-182; İbni Sa’d, *Tabakât*, I, 76, 154-1156; Süheylî, *Ravd-ül-ünf*, II, 216-220; İbni Kesîr, *Bidâye*, III, 283-286.

Seferden dönüşlerinde yine bir dereye rastladılar. Bu derenin suyundan geçemediler. Kervândakiler durdular. Hazret-i Peygamberimiz “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem”;

- **Hepiniz beni takîb ediniz**, buyurdu.

Sonra kendisi önden yürüdü. Allahü teâlâ bir anda o derenin suyunu kurutdu. Hepsi rahatça geçtiler.

Mekke’ye döndüklerinde, O’nun bu hâlleri anlatıldı ve Kureyş kabilesi arasında;

- **Bunun şâni pek yüce olacak**, diye söylenmeye başlandı.²⁷

Senin aşkın kamu derde, devâdır yâ Resûlallah.

Senin katında hâcetler, revâdır yâ Resûlallah.

Senin nûrun gören gözler, ne ay gözler ne yıldızlar.

Nûrundan gece gündüzler, ziyâdır yâ Resûlallah.

Terinden açılır güller, sözünden şehd-ü şekerler.

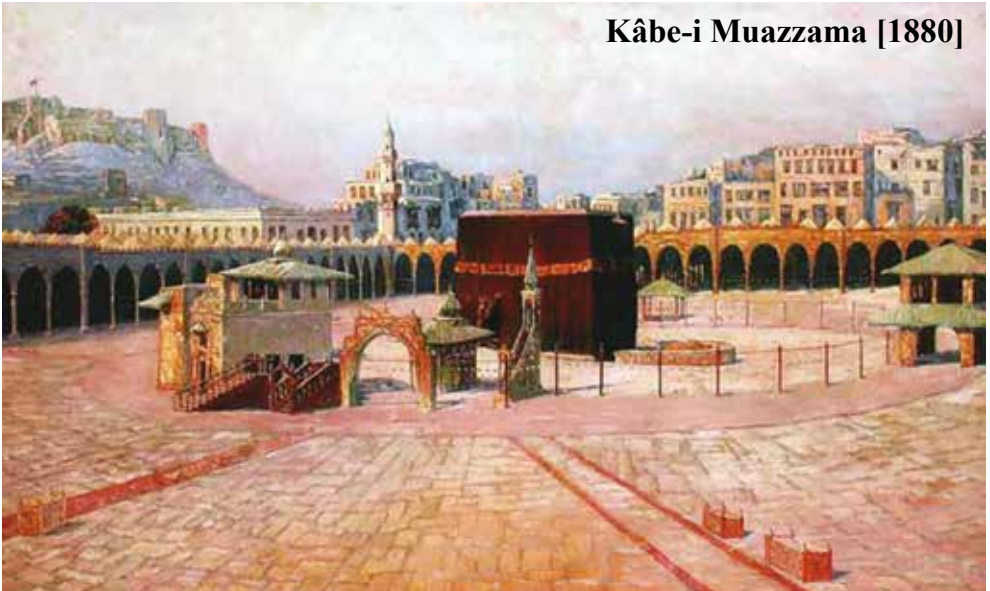
Seninle hasta gönüller, şifâdır yâ Resûlallah.

Habîbsin pâdişahlara, tabîbsin derd-ü âhlara.

Şefâatin günâhkâra, safâdır yâ Resûlallah.

Şeyyad Hamza

Kâbe-i Muazzama [1880]

²⁷ İbni İshâk, *Sîret-i Resûl*, s. 53-59; İbni Sâd, *Tabakât*, I, 120-123.